

י. המחוזר שכינעת ציון

ברכה זו מוחילת לשמי תלמידים. החלק הראשון, הוא בקשת "דרצה ה" בעמד "ישואלא...", והחלק השני, הכולל את חתימת הברכה, הוא: "ותחזינה עינינו בשובך לנצח...".

בחלק הראשון יש לזכור על מסר בירורם: ראשית, מהו הכלל "דרכה ה'" בעמך שישראל, בתפילה²⁸, היה מוכן, לכבודו, מכובן על הרץ בתפילה שהתפללנו, לא על החוץ בישראל. ואסן זה היה לנו לומר, רצה ה' בתפילה ישראל וככומתך²⁹, שנותך, מה פשר בחקורה הבאה: "והשׁב את העבדה לדביר ביתך", והרי עניין העבדה הוא במקומו, וגנו ועוסקים כוית בתפילה ולא בעבדה? ועוד, מה עניין השבת העבדה לדביר ביתך, לכואורה היה. צורן לנו, שהשׁב את העבדה לדביר און מבוחן. מהו הדביר? בפרט לפי מה שנראה בספר מלכים³⁰, שהחדר הוא כינוי קבוע לקודש הקדשים, והרי, ידוע, אין עבודה בקדוש הקדושים. ואסן כן מהו להשׁב את העבדה לדביר ביתה³¹? עוד קשה בהמשך "ואשי ישואל והופילות", קדום הקרןנות ואחר כך התפילה, והרי מקודם הקדמוני או התופילה לעובזה? ואחרונה, בסיטוט נאמר: "ויהי דרכן תמיד עבדות ישראל עט". אם חכונינו לקרבנות, מה שיוכחות עכשוו, ואסן לתפילה, כבר בקשנו עליה?

מעלות החקראות

נראה לנו שברכיה זו ובאו חזרה להאר האורה גודלה בכל עין הנofilיה. התפילה
תוקנה על ידי אענוי נכסת הדזולה בתחולות הבית השמי, ואילו במשך בין הבית
ההאשוני מיקור עבודה הלאומית של כל שרגאל נשווה מזקדים. וכך תפילות
נרכשות נאמרו על ידי כל אחד על צרכיו. תיקון הכל וברכו מהם מומרים באו
ידי עבדות הכהנים, שליחיו ^{ר' ושלוחיו} שראו בטיב הדגל בירושלים, עלו
נאמרו: "זהו עני ולי שם כל הימאים"²²⁰. עבדות זו של אשף הקדש, אצלי הרוח
וטהורי הלב, בלויום של בני הילים, היא את שהביאה את ציון ה' לתמגנות
בישראל. כאשר היה הרץן מאיר בישראל באור כביר ועצום, לא היה צורך
בתפילה המשוררת, הנאמרת על ידי המוני בית ישראל שלוש פעמים ביום
כัสותה. אשרו היה לחסוך בפליגי קבוצה של כל אחד כמי הנושא לה, מבוגן על
פי לילו התפילה, ומונה וסדרה, אבל kali סדרה חמוץ ובלי צורות חיצוביות.
ברכת ה' לה על טרואן דוד עבדות המקדש, כאמור בסוף התהילים: "ברוך ה'
מיון"²²¹, כי שם צוֹה ה' תת ברכה"²²².

36 רק אויר החובון, כאשר ירידת עכוזה המקדש מעלה עס ירידת ישראל כלפיו, ובສילוק השכינה מהמקדש, בא מקומה המורכו של התפילה, וטפס בזעיר אונפין את מקומו בגודלה המקדש. אבל גם תפילה זו מכונת לפיה מוקם המקדש, ובמקצת על העובדה תתקינה. רק בכוונה כיוהה של התפילה בירושלים, בזמנים ובמקדש, שם על הקברנות לצלזון, יכולות התפילה כלן לעלות, ולהתתקבל לרצון.

במשך חמש שנים התרגלנו להתפלל בבחני כניסה עם הסדרים המזוהים להם, נשכח מהתנו מעט עבדה המקדש, ובאייה בינוינו את ערכם העזים. עם עליית העולם וזינויתו את הפולחנים האליליים, נהפכה הקרבת קרבנות להיות סמל פולחן פרימיטיבי, ארכאי, המעורר סלידה בחיתו מוחה עם החורבות הפראיות, **בצאתם של פולחן גזע זוז צי גנין אל-ג'זע אל-ג'זע**.

א. ענין השכינה הוא מציאות רוחנית אידירה שפעולתה ניכרת בעיקר על ישראל, בהשכמה עליהם, שלא יכולו בין הגויים. והמשמחה דלהיה יותר, בברכה ובשפוך עצו, כאשר הם אמצעים ווועסקים בוורה ובמצוותן, וכל יומור מאשר ללה הגורמות מפארם. שריאל ואחותו והתורה, לדברי הכהנים במילוטיהם המצוינות: «בצער אור אלהו הפקיע על עם האלוהים באוז האלהות», השגחה זו פעלת הצלה למלמדים חכמים בלימודם, כדבר חז"ל, ישינה רוח הקדוש בברית המתודר, האמירה אמרת שאלם של תלמיד החכמים לכון לאחמת אחת, אף על פי שהם רוגלים זה מהו.

ט. אישנה השוראת שלינה, כברר הנודע ביהודה, גם בהצלחה בעניהם עולם הזה. וכך בברכת הארץ, בהצלחת פירוטה ובגבורת בנינה, בני ישראל, מוכיח מסוף פעמים בתוכן על גבורה ישראלי: "וַתִּצְלֹחַ עָלֵינוּ רוח ה'"³¹⁵, אגאל שמשון ו沙龙, אחד גיגיווון ועתה.

¹⁵ ג' מלונן, שישין הדוגנאות שוניות בהשראת השכינה, וכאשר הדוגנה היא בגבורה
ביזהו הדבר מגע גם חולשי האחדים, כפי שהייתה במעמוד רוח סfine, הרוח היה בועל
באש לא לב השמיים, הירפל כבוכו כבוכ סfine, ווירם נול פפמי ח', עד שעם,

הוראות את הקולטות, נועז ועוון יימחו מוחוק, מהודר המחדך גראן. ד. הדרוגים אלו תלולים במשמעות האולד מהודר, ובושפיטה רובה עם ישראלי מאידך. ככל שתרבורה אוכלסיתית ישראל מילאה את עצמה לארת הארץ והלאה, תגדל ברוכתו ושיפיעטו עליהם. ברוכה וזשופיטה נמיות תני נומח, והוא ההיינטאות באירוע החדש, בחוץ לאירוע נשמה ממש רקס לשמן את הקים, אבל לא להגדילו ולברכו.

במבט לאחורי, נכל לראות, מכיד מאו ימוש ספוד השגחה משבה את ישראל אל הגראות, מועליה עוזה בתורה ובארץ, ברוחניות ו�性יות. השולחן ערוּן הנכתב באruk, גליוי האורי הקדוש ותלמידיו, עליית אוֹר החיסים לאruk, תלמידי הגניא' ותלמידי הבשע'יט. כל הכוחות הרוחניות, המכינים את עליית האומה כולה לקראת הגילאים הגדולים. וככאן החחלת ישוב הארץ, קיבוץ גלויות, גליוי הגבורה של בחורי ישראל, הקמות שלשלון החחדות, ובוגבש החרדים הדוחז לאומה אהות, ומכאן עידן אחר עצען, בין היישוב, התפתחותם בשל מוסדות תורתו לאפוי לומדים, חזרת ישואל לעיר הקודש - ירושלים, חברון, ירושה, שילה, סוכם ועד. בנין השינויים בכל אומות המankindות, פריצת הלא-רוּסיה השורר משורר ועלית רבבות אובייסים לאע"ז, וגוחך זמן קני'ת התהאותם בתק'ת העם. כל אלה הם הולליםם של חזות טכנית לא-זיהוי, שהם כבר קיימים, והם גבורים וועלם בהсад ה', למרות כל המחסכים והקשרים, וגם דרכם.

על כל באהה זו בסדר ברוכות ההזאה, ולא בסדר ברוכות הבקשות, כי זהה
עובדת קיימת וחיה, ואין צורך לבקש עלייה. אנו מציינים אך את הדבר הגדול שיש
לזכור, שתחביבים אלה של שפע ברוכה הם, דברי הנודע בהזהר, מנגאות אורה
צעומם, ולא רק דעתן או דבריהם מופשיטים. לכן איןנו מדברים על חזרת ישראל
לארץ, אלא חזרת שכינה לציון. על כן אנו מברכים בהזהר, "המחזיר", כי התחלין
נמשך והחול למרות החלשים והמסכנים, דלי' הרוח והחזהו, שתרומות דמיונת
והבהירונות שוא של יוויכן, מכונים לנו את כל בית ישראל, כל השם שיש לבקש,
אבל זאת לא לאי, אלא מעגנון, שנזכרה לפיקחת עיניהם לארות את יד ה', ולהיות
נזהרים לשליחינו. כי אם היה שליחינו א"ר חי"ם, כפי שתגבור הכתובנו, כך

לאור מכן באה ברכת עבדה
וכין שפאת אפקלה באט בעריה - עבorthה הרכבתות, שאאפר
בהתשנ' הפסוק והנוכה "על ליטיקס עלקיטיקס לעריאן על קוונטינ'ו"
לאור מכן ברכת והאות:
וילון שפאת אפקלה באקחה ווילת, שאאפר (וילטם ג בעג) לאט
וועוינ' גאנגען', כלטמ', אויז זוויתך קרכן של התה חדואה לה.
וילצ'ן, כאן מוחילה קבוצת הברכות האחורונה שלפי אופיה הכללי עניינה הבעת
חרזה על כל חיבת וחסד, שקיבלו מידי הקב"ה בעבר (עי' רמב"ם 'ה' תפילה
ס"א ד"ז): "שלוש אזרחות הדודיה". בכאן נשווה בקשתו החוזה שתחזק כל אחד
טפלילוינו בראשו. ווספה לה גבורה להלב של כל אחד מהנושאים: בקשתו החוזה שתחזק כל אחד
אזרות. ברם הקבשות הנוגשות הללו שכך נאמרו בסוגרת החול התהדרון של
טפלילנו, נוגשות יכולן לכל העם בכללותו ואין משנותו אטוטין וטיטין של
ברכות אלו בהזרות מוקטנית, כי אם החזינה הכלל לטין ז' אל ערוה והזלה לעמידה.
וילצ'ן י' יש ברכות טברת רוחה ולטמי הירוא (עיגו שאללי לפאצ'ן, ס"ג ח').

הארהונה בברכות אלה נקראת "עבדה". היא כבר נזכרת במשנה (ח' פ' ה', א') כאחת מן הברכות, שבחנינה אמרו בבית המקדש אחרי גמר בלחודם היומיומי, קרבת קרבן המהדי. לפיכך אמרתנו וזהו כי אם ביטיםophileינו היה יומיומי, שהיא מחרורה לעבותה הקרבותנות אמנים הנוסח השנתה עצה אתרי וורוכן הבית. עם שבאה בו הרחבה מעניין הומן. נוסחה כאן הבעה תקופה לא-השבת עבותות הקודש, במקומם קיומה". מקדמת דבָא השתדרלה המסתורין הייחודי לדואג לכך, שהחישקה הוא להחוורה ערטה צין ליזנעה תשאָר ערָה, וחוויה חמץ בלכבות של בני עמנן. היא ראתה סימן לשאנגען וללאזיות מצערת בעובדה, שבתקופת דוד המלך לא נשמעה שם בקשה של הרשות השכינה בקבוק ישראל (מדרש הילים י', ב'). נגיד זה אגחן מבצעים בסוף כל תפילה לא את אמונתו האיתנתה, שرك מגין יכולת לא לנצח לנו תורה ורבב מה מירושלים, וכל תלמידוחיו על התעדודו עמו והחזרתו נצחותינו והוינהן והדוחים מקושרים במקומות קדושים אליהם, ועלום לא נשכח את ציון וירושלים, שהם המקור הנג袖 של הקבוצתינו המשיחית, וכן לא נחלה להתפלל על חוראות השכינה לירשלט עיר הקדש, כי "כסא כבוד מורים מראשון מקומות מקדשינו" (ירמיהו י', י'). להבטה החוללה אלמתות וו, ושיתה נר לרוגל היהודים בכל נזוחם ותשאָר ערָה לבלבותיהם גם לעצמי לבוא, לה מוקדשת הרכבתה זאת. ²⁵ היא פותחת בקשה על רצון זו בעמו ישראל ובמלחמותם. וכמו שאתורי גמר כל הקרבת קרבן כhalbתו ציפת המקדיב בכליןינו לגיגים לע"ה ("הרצתהו"), דהיינו נקלבלתו ברצון על ידי ה' (יעיון וקריא א, ד : "ונרצה לו לכטר עליו"), כך מסיים גם אנחנו את תפילהנו — "העבורה שבלב" — בקשה רצח. אולם לבקש על קבלת התפילה ברצון אנו מקדיבים את המשאלת על רצון ה' בעמו ישראל", לפי שתנאי

8 שראפינו את עמי העולם בכדי. יוסט זה עבר מן העמים, בברט האנרגזים מוקדם לקבלת התפקיד הזה, שאישיות המהפלל תהייה ראייה לכרך —

שבהה, אל היהודים שהושפטו מתחרבותם. יהס נון לרובנות מביא הרמב"ם בסוף הלכות מעילה²⁶: "ראו לאודם להתבונן במשפטו התורה הקדשה לילדי צור ולבני כוהן. ודבר שלא ימאנן לו טעם ולא ידע לו עילה, אל תהי כל בעוניינו, ולא תירוט עלות האל מפניך בו. ולא תחאה מהרתו בז, מהשבדת שמא דבר החול, והוא ראה מהה חמייה תורה במיעילו. ומה אם עצים ואבניים, וופר ואפר, בין שנקרא שם ארון העלים עליהם בדברים בלבד, ונתקדשו, וכל הנוהג בתון מהרגו, מל' בה, ואפי' היה שוגג ציריך כנראה, קל וחומר לטעונו שחקק לנו הקב"ה, שלא בעיט האודם בהן מפני שלא ידע טעמן, לא ייפה דברים אשר לא כן על השם, ולא יחשוב בהן מהשבדתו דברי החול.... ונאמר שם בעין "כל מצוותיך אמונה, שקר ודפני עזונין"²⁶, וכן הקרבנות כולן מכלל החקוקים זה. אמרו חכמים בשאלין על גבורת הקרבנות הערלים עמד, שבעשיותו הוקם והשפיטים וכוכן היהודים לחיים הרים הבאים. והקדימה תורה ציווי על החקוקים, שנאמר: "שומתות את קוחינו ואת מפשי אשך" עשרה אותן ואדים וזה וכו'²⁷. עד כאן דבר הרמב"ם, שבירר שעניין הקרבנות מועל בתיקון הנפש העולם יותר מכל תיקון המידות, החשוב בעיני האודם, והוא יותר מטורי מל מסדר שביעלט.

כעת מתברר מדו נזכר עין הקרבנות בהדגשה גדולה בענין קבלת התפילה. כי הקרבנות, הם ועניהם, הסיבה המקורית להופעת הרצון האלוהי בישראל, ובזכותם

לפי זה, יש לסדר את השלבים בסולם הערכאים. בבסיסו הילען עומד רצון ה' בישראל, עליו ניצבת עבדות הקרbenות, וממנו נסעה תפלת העבורה והיחד.

גם עתה,ewan לו בית מקדש ועובדות הכהננות, יש לבקש על פי סדר זה: קודש רצחה "אליהוינו בעמך ירושאל, ואחדך על הכהננות והתפילה. אלום כתען, אין לנו קרבנות, אנו מודלים וומבקשים, "זרעה ח' בעמך ירושאל ובתפילהות". אבל כדי שלא יזרעה כביכול כך נזק לחיותם של הדברים, או מז מושפעים את התשויות

הדרש: "ווחשב את העבירה דבר בברכו". המשך הברכה הוא: "ואיש ישראל ותפלתו קיבל ברצונו". אלום יש לשאל: הרי אין לנו קרבן אליו אשים, ואיך אנו מבקשים שיתתקבלו אשי ישראל, ועוד לנו תחפלה? הדרשים מוגנאים על המגרה במסכת מנחות²⁹: אמר רב: זה מזבח בני ומייבנלו רור בגודל עמד ומקירב לעליון קרבן. ור' יונתן אמר: אללו תלמידי חכמים העוסקין בבלדות נברה, מעלה לעילם הכתוב כאילו נבנה מקדש גימינאך. והסתפקו³⁰ הוסיףו בשם המדרש, שיש שאומר שמייכל מקריב

ה נשותיהם של צדוקים על מזבח עליון, בבית מקדש של מעלה. מכל האמור מתרדר שגן בימיינו שיש בקבינון,ليل ואלה מסוג אחר. כמו נורא הדבר בזמנים אלו, שנוא וואס תקרבתן לשלוט עליהם, ומעליהם אתם עם ישראל כלו בគותם, ימיון והشمאל גם ייחד. ברור מallow שסקפין זה קודם לתפלותינו, רוק ברכותו לנו עוזרם ומבקשי: אנא בדורנו של עולם, "זה השעבודה לדביר גיטין" ואלה עוזר קדבנות ישראל עמו.

לשלוטם על החלק הראשון, בבקשת ר' נחמן, מדרון שאל תלמידיו מהקהלות
הဟבדה במקדש – העבודה שהתה והעבודה שתתיה. וביניהם, לפ' דעה אחרת,
קוברנוגן הצידיקים שמוסרים את מוסרם, הם מעלים את הפליטוניזם לרבון. ומכאן
גודל החשיבות של הוראות מוסרם לאגדת ישראל, לא רק בגין שלמות העבדה,
אללא למען שלום ישראל ושלום העולם.